

Enkele gedachten over de vrijmaking

door: D.

De vergeving, onze plaats in Christus, de vrijmaking en het christelijke leven zijn met elkaar verbonden en van elkaar afhankelijk.

1. De vergeving

De vergeving komt op de eerste plaats en deze moeten we niet verwarren met de vrijmaking, zoals men dikwijls gedaan heeft.

Wat daar heen leidt is de werking van Gods Geest in onze harten om ons onze zonden te laten zien en ons daarvan te overtuigen en ons door het geloof de vergeving door het kostbare bloed van Christus te laten vinden. De vergeving geeft vreugde aan de ziel maar het is niet de vrijmaking.

Na het geloof in het werk van Christus ontvangen wij het zegel van de Heilige Geest. Hij geeft ons een volmaakt duidelijke blik op het volbrachte werk en verheft de ziel tot de hoogste heerlijkheid waarvoor wij bestemd zijn.

Vanaf dit uitgangspunt, dat wil zeggen, van de vergeving van zonden, worden wij tot God zelf geleid. “U hebt gezien” zegt de Heer tegen Mozes, “hoe ik u op arendsvleugels gedragen heb en u tot Mij heb gebracht”. Door de verlossing zijn we dus tot God gebracht, met de heerlijkheid in het vooruitzicht en door de gave van de Heilige Geest zijn wij de tempel van God geworden.

Het geloof in het werk van Christus heeft ons een absolute bevrijding gegeven. Wat over blijft is het probleem van de woestijnreis die nodig is om het beloofde land te bereiken. Dat wil zeggen, de wandel door de wereld voordat wij de heerlijkheid bereiken.

De woestijn maakt geen deel uit van de raadsbesluiten van God want vanaf de vergeving zijn wij tot God gebracht. De woestijnreis voor Israël begon bij de Sinaï en eindigde voor hen bij de dood van Aäron. In Deuteronomium 8 lezen waar de woestijn voor dient, waarom die noodzakelijk is. In de woestijn wordt de mens beproefd, nederig gemaakt en zelfs getuchtigd, zodat hij zichzelf leert kennen. Maar hij leert er ook de zorgende genade van God kennen.

De woestijn wordt gekenmerkt door het kleine woordje “als”. “Als u het vertrouwen tot het einde toe vasthoudt”. “Als u in het geloof blijft”. Er is geen “als”

wanner het gaat om de verzoening of over de plaats van de christen. Als ik een huis bewoon zeg ik niet: “als ik er woon”. De zinnen met “als” laten mij mijn afhankelijkheid van God kennen, maar zijn tevens een aanleiding van oneindig kostbare ervaringen. Namelijk Zijn zorg om mij te bewaren. Hij “*spijsde u met het Man, dat gij niet kendet, noch uw vaders gekend hadden*” (Deut. 8:3).

2. Onze plaats in Christus

De plaats in Christus komt op de tweede plaats. Er zijn twee dingen die ons christelijke positie bepalen: de opstanding van Christus en de heerlijkheid, waar Hij is ingegaan.

Door Zijn opstanding hebben wij deel aan een leven dat volledig aangenomen is door God. Een leven dat staat boven de dood, oordeel, zonde en de macht van Satan. Niet allen bevinden wij ons in deze plaats, maar Christus heeft, nadat Hij God verheerlijkt heeft, in Zijn persoon de heerlijkheid van God voor de mens verkregen. Op die manier hebben wij niet alleen het heil, maar wij verwachten de heerlijkheid. Christus is opgevaren in de hoge en de Heilige Geest is neergedaald. De Heilige Geest is in ons de getuige van deze heerlijkheid van Christus.

Het zegel van de Heilige Geest geeft de vrijmaking, maar de grondslag waarop de vrijmaking rust is het werk van Christus. Zodra ik door het geloof, Christus heb aangenomen, die overgeleverd is om mijn zonden en opgewekt om mijn rechtvaardiging, heb ik de vrede en ontvang ik het zegel van de Heilige Geest (Rom. 5:1-5) Christus had de Geest ontvangen vanwege de volmaaktheid van Zijn persoon (Mat. 3), wij ontvangen de Geest door de kracht van Zijn bloed (Ef. 1). Als de Geest wordt gegeven is het altijd als zegel van onze aanneming, daarna vinden we pas Zijn gevolgen en Zijn werkingen.

Een christen kan de Heilige Geest ontvangen hebben zonder dat hij zich dat bewust was, maar niet zonder het te ervaren. Hij ervaart namelijk de gevolgen van Zijn tegenwoordigheid. Hij weet dat God zijn Vader is. Hij begrijpt het zonder het te kunnen uitleggen, zoals een kind, dat ook niet kan omschrijven, wat een vader is. Her gebeurt, dat veel mensen het leven hebben en niet het zegel. Dat is een feit, maar dat zou niet zo moeten zijn. Alle gelovigen zouden de Heilige Geest

ontvangen moeten hebben, maar velen hebben dat niet, omdat ze niet vrijgemaakt zijn. Zij geloven in de kracht van het bloed van Christus. Zij rekenen er op, als op een heil waarop zij hopen, maar niet als op een vaststaand feit. Men moet echter bij hun onderscheid maken tussen het bezit, het genot ervan en de bekwaamheid om er rekenschap van te kunnen geven.

Vrijmaking brengt ons tot de ervaring van een vrij man zoals in Romeinen 8. terwijl Romeinen 7 ons de ervaringen laat zien van een slaaf. In Romeinen 7 staat men nog onder de wil van de oude mens in Romeinen 8 vinden we de nieuwe mens. Een kenmerk van vrijmaking is dat men volle vrijmoedigheid heeft voor God. De vergeving laat ons ook iets zien: *“door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot deze genade waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God”* (Rom. 5:2). Deze vrijheid, waarover wij spreken, ontbrak aan de reformatie, die de rechtvaardig zag, als van God tot ons. De gerechtigheid, in oordeel tegen de zonde, voldaan door het offer. Maar zij zag niet de liefde van God, die zich tot ons neerboog. De volmaakte zekerheid van de liefde van God, die het kruis ons geeft. Zelfs het Pascha, dat ons het oordeel van God voorstelt, dat voorbij gaat aan het volk vanwege het vergoten bloed, was een lam nodig. Waar was dat te vinden? In de liefde van God: *“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven”*. Zo is het ook bij de Rode Zee waar alles afhangt van die liefde: *“Vreest niet, staat vast, en ziet het heil des HEEREN”* (Ex. 14:13).

3. De vrijmaking

De vergeving van zonden is de eerste stap in de kennis van het heil. Daarna komt de ontdekking van wat men is, dat niet alleen de vruchten slecht zijn, maar dat de boom zelf slecht is.

Als we echt geleerd hebben, dat het vlees slecht is en God niet kan behagen, nemen we de grote waarheid aan dat wij met Christus gestorven zijn. Dat is de bevrijding. Voortaan houden wij ons voor de zonde dood, maar levend voor God. Dan wordt de erfenis zichtbaar terwijl de Heilige Geest ons laat voelen wat de wereld is waarin we leven.

Vergeving van zonden is geen zaak van ervaring, maar van geloof. De zonde in het vlees echter, kennen we alleen door ervaring. Deze ervaring is met een diep geestelijk inzicht verbonden van de toestand van de natuurlijke mens. Ik leer niet alleen, dat ik in de zonde leefde, maar dat ik er dood in was en dat ik nu tot een nieuwe schepping behoor (Ef.2:1). Deze ervaring, gegrond op het feit dat wijde Heilige Geest bezitten, kent drie stappen:

1^e **wij zijn met Christus gestorven.** Een feit dat men pas kan vaststellen als men al het nieuwe leven bezit! Dan heeft men het bewustzijn,

2^e **met Christus te zijn opgewekt en voor de wereld gestorven is.** Dan verwerkelijkt men door de Heilige Geest,

3^e **met Christus is gezet in de hemelse gewesten.**

Deze drie stappen zien we in de brieven. In de Romeinen brief zijn we met Christus gestorven. In Kolosse zijn we met Hem opgestaan. Deze brief gaat niet uit boven de dood en opstanding. In de Efezebrief die ons spreekt over de raadsbesluiten van God, zijn we niet alleen gestorven en opgewekt, maar met Christus gezet in de hemelse gewesten (Ef.2:6). We zijn geplaatst in een nieuwe schepping.

De vermaningen volgende dezelfde reeks in deze drie brieven. In Romeinen, hoewel we leven in deze wereld, moeten wij ons dood houden voor de zonde en levend voor God (Rom. 6). In Kolosse, met Christus opgewekt, moeten wij de dingen zoeken die boven zijn en niet die op de aarde zijn (Kol. 3). In Efeze, waar wij gezet zijn in de hemelse gewesten, gaan we uit de tegenwoordigheid van God, om het goddelijk karakter in deze wereld te openbaren.

Zoals gezegd, de vrijmaking is een zaak van ervaring. Als ik hoor, dat al mijn schulden betaald zijn, leer ik daar niets van. Het is eenvoudig een feit dat mijn geloof aanneemt. Zo is het met vergeving. Maar als iemand mij komt vertellen, dat ik voor de zonde dood ben, spreekt mijn ervaring dat tegen. Ik antwoord: dat is niet mogelijk, want vanmorgen ben ik nog ongeduldig geweest. Deze ervaring moet meemaken. Dan kom ik twee feiten tegen:

1^e dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont (Rom. 7:18).

2^e dat in mijzelf ik geen kracht heb, om het goede te doen (Rom. 7:19, 23).

Deze pijnlijke weg geeft wel enige troost: *“Als ik nu dat doe wat ik niet wil, dan doe ik het niet meer, maar de zonde die in mij woont”* (20). Maar deze ervaring is nog niet de bevrijding.

Pas als ik mijn onherstelbare zwakheid ontdekt heb, ontdek ik, dat de dood van Christus op het kruis mijn dood is geworden en dat alle oordeel voorbij is. Dat is de vrijmaking.

De vrijmaking bestaat niet in het begrepen hebben dat Christus voor mij gestorven is, maar dat ik met het vlees afgedaan heb in het oordeel, dat Christus getroffen heeft op het kruis. Dat Christus niet alleen gestorven is vanwege wat ik gedaan heb, maar om wat ik ben.

Het christendom begint met de bekering en met de vergeving, maar iemand is pas vrijgemaakt, als hij kan zeggen: *“Ik ben met Christus gestorven”*. Alleen moet men niet vergeten, dat men pas vrijgemaakt kan zijn, als men die ervaring in zichzelf heeft opgedaan. Als men erkend heeft, dat men het goede niet kan doen, zoekt men de bevrijding en vindt men haar. In plaats

van te denken aan wat men voor God is, heeft men geleerd te denken aan wat God voor ons is.

Een tweede kenmerk van vrijmaking is, dat de zonde geen heerschappij meer heeft over ons. Hij is er wel, maar wij dragen zijn juk niet meer. Alleen om dar te komen, is een eenvoudige geloofsdaad niet voldoende. Men kan de ervaring van Romeinen 7 niet overslaan. Ongetwijfeld Romeinen 7 beschrijft ons niet de christelijke toestand, maar men moet er doorheen om die toestand te bereiken (Rom. 8). De vraag wordt gesteld: "Wie is mijn man?" (Rom.7:1). Romeinen 7 zegt, dat de wet mijn man is. Romeinen 8 zegt dat de ware man Christus is.

Merk op, dat de wet, mij van het begin tot het eind, bezig houdt met mijzelf. Terwijl de vrijmaking mij van het eigen ik bevrijdt. De geschiedenis van de verloren zoon laat zo iemand zien, eerst bekeerd, daarna ontmoet hij de vader en wordt in zijn huis geleid. Zodra hij hem heeft ontmoet, is er geen kwestie meer van hem, maar van wat zijn vader is, wat hij zegt, wat hij doet en wat hij vindt.

De vrijmaking, men kan het niet genoeg zeggen, is een zaak van ervaring en van verwerkelijking. Er is een verschil tussen het begin van bevrijding en de werkelijke bevrijding, de praktische bevrijding. Maar het is geen zaak van het verstand, maar van proefondervindelijke ervaring. Men kan niet in Romeinen 8 komen zonder door Romeinen 7 te zijn gegaan. Men kan vergeving kennen zonder dat het geweten geoefend is. Als voorafgaande aan de vergeving, het geweten niet geoefend is, komt de ervaring van Romeinen 7 daarna. Hoewel dat kan in zeer verschillende vormen.

Romeinen 7 raakt de kwestie van de zonde niet aan, maar behandelt de ervaring van de zonde onder de leiding van de wet. De wet plaatst alle handelingen van de mens tegenover de heiligheid van God. En de wet gaat nog verder, want ze voegt er aan toe: "Gij zult niet begeren". Dat is nog niet de wortel van het kwaad, maar de begeerte is er de eerste kiem van, voordat de zonde zich heeft verraden door een daad.

Een bekeerde, is dit resultaat van de wet in het geweten, komt hierdoor tot de ontdekking dat de wortel van de zonde in zichzelf zit. De wet openbaart niet wat het vlees is, maar ze behandelt de mens als verantwoordelijk en brengt hem tot een punt, waar hij er niet aan kan ontkomen het bestaan van het vlees in hem te ontdekken. Dat gaat verder dan het verstand. Het is een ervaring, dat wordt uitgedrukt in de woorden: "Maar ik ben vleeselijk". Het is een praktisch iets. De ervaring van wat ik ben. Zonder die ervaring kan ik de vrijmaking niet kennen. Als ik door die ervaring ontdekt heb dat ik totaal ongeschikt ben en dat ik de zonde niet kan overwinnen, geeft God mij het inzicht, dat ik gestorven ben. God verwacht van mijn vlees niets meer, want het vlees kan niet verbeterd worden.

Als ik inzie dat het maar al te waar is, dat ik de zonde niet kan overwinnen, dan is mijn antwoord: "Ik ben gestorven, ik ben dood". Zo kom ik tot vrijmaking door de ervaring dat ik niet vrijgemaakt was.

4. Het christelijke leven

Na de vrijmaking komt er iets anders. De normale relatie met God in een nieuwe positie, ofwel het christelijke leven.

Wij worden geroepen om God te dienen. Dichter bij Hem te blijven dan bij de mensen en zelfs dichter bij Hem dan bij het werk. Dat kunnen we alleen verwerkelijken als wij op de plaats van de dood blijven, wat de oude mens en de wereld betreft. Wij leren vervolgens drie feiten:

- 1° U bent gestorven (Kol. 3:3). Het geloof neem deze waarheid aan als uitgangspunt;
- 2° Houdt u voor de zonde dood (Rom. 6:11). En tenslotte, de dagelijkse houding;
- 3° Altijd het sterven van Jezus in het lichaam omdragend (2 Kor. 4:10).

Nu is er maar één ding dat God erkent: de nieuwe Adam. Christus is voor ons de grondslag van alle waarheid. Hij is gestorven, ik reken mijzelf als gestorven. Hij is opgewekt, ik reken mijzelf als opgewekt. Hij is opgevaren in de hoge, ik heb de Heilige Geest ontvangen, die mij verzegeld heeft voor de heerlijkheid.

Als onze aanneming voor onszelf een vaststaand feit is geworden begint het eigenlijke christelijke leven. Ongetwijfeld kan er een, in het geloof begonnen, leven zijn, maar ik zal nooit waar christelijk leven hebben, als ik niet weet, dat ik volledig aangenomen ben. De aanneming omvat twee dingen:

ik weet, dat al mijn zonden vergeven zijn. Dat is de negatieve kant;

ik weet, dat ik volmaakt aangenomen ben voor God. Dat is de positieve kant.

Voor God staan zoals Christus, dat is de maat van mijn christelijk leven. "Zoals Hij is, zijn wij in deze wereld" (1 Joh. 4:17). En ik kan niet voldaan zijn, als ik in mijn leven niet zoek, Hem gelijk te zijn. "En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich zoals Hij rein is" (1 Joh. 3:3).

Een vrijgemaakt christen houdt zich voor de zonde dood, voor de wet en voor de beginselen van de wereld. Hij draagt overal het sterven van Jezus in zijn lichaam om. De apostel paste dit zo regelmatig op zichzelf toe, dat er niets geopenbaard werd in zijn sterfelijke vlees, dan het leven van Christus (2 Kor. 4:11). Dat bewees, dat het kwaad in hem was, waarom anders aan de dood overgeven? Maar de vrijmaking droeg haar vruchten in het leven van de apostel. Tot heerlijkheid van zijn Heer en Heiland.

Oorsprong: Le Messenger Evangélique 1914-39

Titel: Quelques pensées sur l'affranchissement